

Die Openbaring van Yahshua Christus

Hoofstuk 11

Deur William Finck

Alle vers vertalings geneem uit die Afrikaans 1933/1953 vertaling

“1 EN 'n riet soos 'n stok is aan my gegee, en die engel het gestaan en gesê: Staan op en meet die tempel van God en die altaar en die wat daarin aanbid. 2 Maar die voorhof buitekant die tempel moet jy uitlaat en dit nie meet nie, want dit is aan die heidene gegee; en hulle sal die heilige stad twee-en-veertig maande lank vertrap.”

God woon nie in 'n huis wat met hande gebou is nie, maar Hy woon in ons, en daarom is die tempel van Yahweh 'n allegorie vir Sy volk in die wêreld. Die 42 maande is dieselfde as die 1260 dae wat in vers 3 hieronder volg. 42 keer 30 dae is gelyk aan 1260 dae, en ons sal dieselfde tydmetings weer sien – alhoewel nie noodwendig van dieselfde tydperke nie – in Openbaring Hoofstuk 13 waar Daniël Hoofstuk 7 ook bespreek sal word. Die woord heidene beteken nie noodwendig om vreemdelinge te beskryf nie. Dit is basies nasies of mense, maar ek het dit as heidene vertaal wanneer ek ook al gevoel het dat die woord gebruik is om 'n volk of nasie te beskryf in stryd met die wil van God of afgesien van daardie mense wat die wil van God wil volg. Hier sien ons 'n visioen van die kern van Sy volk Israel – die tempel van God waar Yahweh woon – wat van die dierkerk geskei sou word, terwyl die buitekant daardeur vertrap sou word. Dit beteken nie dat daar geen Israëliete in daardie nasies is wat Katoliek gebly het na die Hervorming nie, maar dit is eerder net 'n allegoriese prentjie sodat ons kan terugkyk na die geskiedenis van ons ras en verstaan wat dit is wat met ons gebeur het.

“3 En Ek sal aan my twee getuies gee dat hulle, met sakke bekleed, duisend-tweehonderd-en-sestig dae lank sal profeteer. 4 Hulle is die twee olyfbome en die twee kandelaars wat voor die God van die aarde staan.”

Die twee getuienisse is die twee olyfbome, wat ook die twee kandelaars is. Dit is Israel en Juda. In Jesaja 43:10-12 sê Yahweh: “10 Julle is my getuies, spreek die HERE, en my kneg wat Ek uitverkies het, sodat julle kan weet en My kan glo en insien dat dit Ek is – voor My is geen God geformeer nie, en ná My sal daar geeneen wees nie. 11 Ek, Ek is die HERE, en daar is geen Heiland buiten My nie. 12 Ék het verkondig en verlos en dit laat hoor, en daar was geen ander *god* onder julle nie; en julle is my getuies, spreek die HERE, en Ek is God.”

Ons word in Sagaria Hoofstuk 4 vertel dat “Dit is die twee gesalfdes wat by die Here van die hele aarde staan”. Aangesien Yahshua Christus die Here van die hele aarde is, dan het die Saksiese volke bewys dat hulle die kinders van Israel is deur die primêre voorwerpe van die Christendom te word. Jesaja 62:1 sê van Sion dat die redding daarvan sal wees soos 'n lamp wat brand. Christus sê in Lukas 8:16 “16 EN niemand steek 'n lamp op en maak dit met iets toe of sit dit onder 'n bed nie; maar hy sit dit op 'n staander, sodat die wat inkom, die lig kan sien. 17 Want daar is niks verborge wat nie openbaar sal word nie, of weggesteek wat nie bekend sal word en in die lig sal kom nie.”

Yahshua het weer in Matteus 5:14-16 gesê: “14 Julle is die lig van die wêreld. 'n Stad wat bo-op 'n berg lê, kan nie weggesteek word nie; 15 en 'n mens steek ook nie 'n lamp op en sit dit onder die maatemmer nie, maar op die staander, en dit skyn vir almal wat in die huis is. 16 Laat julle lig só skyn voor die mense, dat hulle julle goeie werke kan sien en julle Vader wat in die hemele is, verheerlik.”

Die Saksiese volke is daardie blink stad op die heuwel, die lamp wat nie weggesteek kon word nie, en hulle is die Lig van die Wêreld, want net hulle uit al die wêreld se mense het probeer om

die hele aardbol te beskaaf en onder wt en orde te bring, ten goede of ten kwade. Dit het alles begin nadat die Hervorming plaasgevind het, toe die Kinders van God die heidendom van die Roomse Kerk opsy gesit en die Woord van God omhels het. Alhoewel hulle blind was vir hulle werklike identiteit, het Israel en Juda die Evangelie vir 1260 jaar aanvaar en dan op hul beurt versprei, of in sommige gevalle 'n bietjie langer, wat die tyd verteenwoordig vanaf die Lydenstyd van Christus en die verspreiding van die Evangelie na Europa, tot die tyd toe Symon die mense begin eis het dat hulle volgens die Woord van God leef en nie die woord van tiranne nie. Maar soos die verspreiding van die Evangelie na Europa 'n proses was wat etlike eeue geduur het, so was die Hervorming en die breuk van die Roomse Kerk 'n proses wat etlike eeue geneem het.

“5 En as iemand hulle wil beskadig, gaan daar vuur uit hulle mond en verslind hulle vyande; en as iemand hulle wil beskadig, moet hy op dieselfde manier gedood word. 6 Hulle het mag om die hemel te sluit, sodat daar in die dae van hulle profesie geen reën val nie; en hulle het mag oor die waters, om dit in bloed te verander en om die aarde te tref met allerhande plaes so dikwels as hulle wil.”

Die vuur is die Woord van God vir diegene wat dit weerstaan, en hierdie twee getuies sou seëvier oor almal wat hulle teëgestaanhet om dit aan die lig te bring. Die reën is die Woord van God vir diegene wat dit aanneem, en daar sou geen vrug op die aarde wees as dit nie uit Israel en Juda kom nie. Die boekie sou oop wees, en niemand kon dit keer nie, dus sien ons dat die Hervorming ten spyte van die vyande van God daarin sou slaag om die Woord in die hande van die mense te kry en daar te hou.

“7 En wanneer hulle hul getuienis voleindig het, sal die dier wat uit die afgrond opkom, teen hulle oorlog voer en hulle oorwin en hulle doodmaak; 8 en hulle lyke sal lê op die straat van die groot stad wat geestelik genoem word Sodom en Egipte, waar ook onse Here gekruisig is. 9 En mense uit die volke en stamme en tale en nasies sal hulle lyke drie en 'n halwe dag lank sien en nie toelaat dat hulle lyke in die graf gelê word nie. 10 Die bewoners van die aarde sal bly en verheug wees oor hulle en sal vir mekaar geskenke stuur, omdat dié twee profete die bewoners van die aarde gepynig het.”

Die magte agter die pousdom wat poog om die nasies te onderdruk, is dieselfde magte wat agter die kruisiging van die Christus was. Die getuienis van die volk van God is voltooi met die manifestasie dat hulle sou probeer lewe volgens die Woord van God, en nie deur die onderdrukkende wil van die onchristelike pouse nie. Of hulle dit geweet het of nie, en hulle het beslis nie, dit alleen bewys dat die Saksiese volke inderdaad die volk van God is – die eintlike kinders van Israel – want dit vervul die profesie van God aangaande Israel, dat hulle na Hom sou terugkeer deur Sy Christus. Dit is deels duidelik in Hosea 2:6 waar dit van Israel sê “ 6 En sy sal haar minnaars agternaloop, maar hulle nie inhaal nie; en sy sal hulle soek, maar nie vind nie. Dan sal sy sê: Ek wil heengaan en terugkeer na my vorige man, want toe het ek dit beter gehad as nou.”

Die dier wat uit die bodemlose put opstyg sal volledig bespeek word in Openbaring Hoofstuk 20. Dit verteenwoordig die antichris-jode en die Joodse geldmagte wat geïsoleer was van die Christelike samelewing en wat nou die pousdom heimlik geïnfiltreer het en probeer het om die

mense van Europa te onderdruk . Wanneer al hierdie aspekte van die Openbaring in harmonie verstaanword, nadat Hoofstukke 12, 13 en 20 volledig toegelig is, sal hulle almal baie duideliker wees as 'n geheel, as 'n samehangende liggaam van profesie. Want die Jode en hulle mag om deur woeker te korrupteer is uit die Christelike samelewing geskors met wette wat hulle onchristelike gebruike beheer het vanaf die tyd van die Konsilie van Nicaea tot die tyd van Theodosius II, en hulle het hierdie bindinge begin verbreek met die Di Medici-pouse, wat uit 'n Joodse bankfamilie gekom het, en het hul naam uit die praktyk van towery.

“11 En ná die drie en 'n halwe dag het 'n gees van die lewe uit God in hulle ingegaan, en hulle het op hul voete gaan staan, en 'n groot vrees het geval op die wat hulle aanskou het. 12 En hulle het 'n groot stem uit die hemel vir hulle hoor sê: Kom op hierheen! En hulle het opgevaar na die hemel in die wolk, en hul vyande het hulle aanskou. 13 En in dié uur het daar 'n groot aardbewing gekom, en 'n tiende van die stad het geval, en seweduisend mense het in die aardbewing omgekom, en die ander het bevrees geword en aan die God van die hemel heerlijkheid toebring. 14 Die tweede wee het verbygegaan; kyk, die derde kom gou.”

Dit moet genoem word dat daar voor die begin van die 16de eeu reeds groot onderdrukkings was van diegene in Europa wat op teologiese gronde nie met Rome saamgestem het nie. Daar was byvoorbeeld vervolging van die sektes van die Albigense en Waldense, en daar was ook die Hussiete-oorloë teen die volgelinge van Jan Huss in Boheme. Bertrand Comparet het hierdie drie-en-'n-half dae waarin die twee getuies dood gelê het, vertel van die tyd tussen die konvensie van die 5de Lateraanse Konsilie en Martin Luther se vasspyker van sy 95 stellings aan die deur van die Kasteelkerk in Wittenberg, Duitsland. Ek sal saamstem met die identifikasie, maar net ten dele. Voor die 5de Lateraanse Konsilie, wat oorspronklik deur Pous

Julius II byengeroep is, was daar 'n sterk beweging vir hervorming wat in Frankryk gesentreer was waar koning Lodewyk XII die naam "Vader van die Volk" verdien het, en hy was gekant teen die heerskappy van die pous en het sy man gestaan. Hy het ook verskeie kardinale ondersteun wat hervormings gesoek het en van die pous af weggebreek het. Die Venesiërs was sy bondgenote. Die biskoppe van Frankryk het hom aan die kant geskaar. Hy het militêr optree teen Milaan en Ravenna en ook gedreig om teen Rome optree. 'n Kerklike raad wat die Pous vyandiggesind was, is by Pisa in Italië byengeroep, maar omdat dit deur die plaaslike bevolking met geweld gedreig is, is dit verskeie kere verskuif, uiteindelik het dit misluk, en dit is sonder prestasie ontbind. Louis het toe 'n skadelike militêre nederlaag in die hande van die Switserse gely, wat 'n einde aan sy ambisies gemaak het. Die 5de Lateraanse Konsilie is deur Julius byengeroep met die doel om die mag van die pousdom verder te verstewig, en om die oproepe om hervormings te beantwoord. Julius het die Konsilie byengeroep, maar gesterf amper sodra dit begin het, op 21 Februarie 1513. Die 5de Lateraanse Konsilie het inderdaad voortgegaan om die gesig van die Roomse Katolisisme te verander, maar waarskynlik nie soos selfs Julius dit bedoel het nie.

Die nuwe pous was Leo X, wie se regte naam eintlik Giovanni de' Medici was. Hy was slegs sewe-en-dertig jaar oud toe hy verkies is, en nie eens as priester georden nie. Hy is verkies op 11 Maart 1513, en het eers voorgesit by die 5de Lateraanse Raad in sy sewende sitting, op 27 April 1513. Onder die dekrete wat by die raad gemaak is, was die volgende:

- 'n Pouslike Bul wat op 4 Mei 1515 deur Leo X gepubliseer is, wat die Monti di pietà goedgekeur het, wat finansiële instellings onder kerklike toesig geplaas het wat lenings aan behoeftiges moes verskaf op die manier van pandjieswinkels, en wat sowel steun as opposisie van binne die kerk sedert hul stigting in Italië 50 jaar vroeër, gehad het. Dit het die Roomse

Kerk toegelaat om die glibberige helling van die goedkeuring van woeker te betree. Die bul gee die besluit dat hierdie praktyk volkome wettig is, en dat sulke lenings geensins as 'n daad van woeker beskou moet word nie. Almal wat na hierdie dekreet aanhou om sulke lenings te stigmatiseer, hetsy leke, priesters of godsdienstiges, het die straf van ekskommunikasie opgelê.

- 'n Pouslike Bul oor die vryheid van die Kerk en die waardigheid van biskoppe.

- 'n Pouslike Bul wat vereis dat die plaaslike biskop toestemming moes gee voordat 'n boek gedruk kon word.

- 'n Pouslike Bul wat die Franse Pragmatiese Sanksie veroordeel het wat probeer het om te verhoed dat die pousdom sy mag uitbrei.

- 'n Pouslike Bul wat 'n dekreet van oorlog wat teen die Turkese voorstaanin die Heilige Land die eis om vir drie jaar deur die heffing van belasting gefinansier te word.

- Nog 'n Pouslike Bul het gegaan oor die prediking, wat weliswaar goed op sy gesig geklink het, maar die Kerk en die Pousdom vry gelaat het van enige moontlikheid van toekomstige kritiek.

“Daardie prediking, in hierdie tyd, het op bese dae geval, ons behoort te weet al het die raad dit nie uitdruklik gesê nie - dit is 'n alledaagse plek van al die kontemporêre literatuur. Terwyl te veel priesters te onkundig is om te preek, sê die raad, doen baie ander nie meer as om hulself af te lei, geleerd of dwaas, wanneer hulle hulleself ook al op 'n preekstoel bevind nie. Die raad herinner dus aan die eenvoudige ideaal en, oorgaan tot misbruike wat teregwysing vereis,

verbied dit die algemene praktyk van predikers se profesie skerp, bv dat die laaste dag op hande is, dat die Antichris in die buiteland is, dat die Goddelike toorn op die punt is om verteer ons, ens. "Diegene wat sulke voorspellings gemaak het, is leuenaars." Die prediker word verbied om uit die Heilige Skrif gevolgtrekkings te maak oor enige toekomstige gebeure, of om te sê dat hy deur God gestuur is om dit te sê, of dat hy dit deur 'n openbaring weet.

'n Tweede kroniese bron van onheil in die Middeleeue word ook bestraf - predikers word streng verbied om oor die sondes van ander geestelikes te preek, "om die karakter van biskoppe, prelate en ander in gesag in die openbaar te belaster." Met "die prediker" word bedoel, gegewe die ouderdom, 'n broeder van een van die vier bedelsordes, want byna alles wat gepreek is, was hulle werk. Hulle meerderes word nou gewaarsku om te sien dat hulle geskik en bekwaam is vir die amp, en die predikers word genooi om die plaaslike biskop hierdie getuienisse van hulle vroomheid en fiksheid te toon. Predikers wat teen die dekreet aanstoot gee, moet natuurlik streng gestraf word." [Uit The Church in Crisis: A History of the General Councils: 325-1870 deur Philip Hughes, Hoofstuk 18. The Fifth General Council of the Lateran, 1512-17]

Woeker, wat deur Yahweh verafsku word, het wettig geword. Prediking en Bybelpublikasie is beperk, of in werklikheid verbied. Van die ander dekrete wat deur hierdie raad gemaak is, sê Christusrex.org, wat daardie selfde boek deur Philip Hughes aanhaal, die volgende: "Min wonder dat, soos die historici die dekrete geles het, hulle die konvensionele uitdrukkings van afgryse by misbruik as platpraat afmaak, en spot oor streng bewoorde hervormingswette wat gepeper is met uitsonderings, en wetlike skuiwergate om ongehoorsaamheid wettig te maak. Die manjifieke gebaar, maar al te dikwels, deurdring in die flou gevolgtrekking: 'Ons het dus ... herhaal .... hernu alles wat hulle bepaal het ...' Sekerlik, om die openingsgedeelte van die

dekreet te lees is om beter biskoppe vir die toekoms te voorsien, en beter abotte, is 'n ervaring om 'n mens se geduld te beproef; of om die hervormings te lees wat op die kardinale van die Romeinse Curia afgedwing is, en plegtig te sê dat hul dienaars nie lang hare mag dra of baarde en dies meer mag laat groei nie, terwyl by elke stap, in die ernstigste sake, die mees buitengewone uitsonderings gewettig word. Al die hoofonderwerpe wat hervormers en heiliges vir 'n goeie tweehonderd jaar en meer laat kreun het, word genoem - weldade gegee aan slegte mense of aan goeie mense wat andersins heeltemal ongeskik is; veelheid van voordele (wie se pligte onversoenbaar is) wat aan die bevoordeelde minderheid gegee word; abdye gegee 'in commendam', dit wil sê aan geestelikes, glad nie monnike nie, wie se uitsluitlike doel is om van die monnike hul inkomste te neem, vir die wins van die afwesige sekulêre priester of biskop. Al hierdie wonders deur middel van pouslike bedelings. Daar moet dus nie meer abdiye op hierdie manier hanteer word nie, 'tensy' (die sleutelwoord in hierdie ongelukkige wetgewing) 'met inagneming van die huidige stand van sake ... dit dienstig geag behoort te word om anders te doen.' Meervoudige onversoenbare ampte - om 'n biskop in Spanje te wees en terselfdertyd 'n aartsbiskop in Frankryk en 'n kloosterhoof in Italië, om gelyktydig kanonieke in 'n halfdosyn katedrale te hou - dispensasies hiervoor moet beperk word, en so, 'diegene wat meer as vier sulkes besit, moet almal behalwe vier bedank' binne 'n gegewe tydsbestek, twee jaar. Kloosters wat "in commendam" vir die toekoms gegee word, gaan slegs na kardinale en welverdiende persone, en die lofprysing se finansiële houvas op die abdy is ietwat beperk."

Hiermee is dit duidelik dat ongebreidelde Fariseïsme ten volle in Katolisisme gekom het met die 5de Lateraanse Konsilie. Maar nogal belangrik, ook by die konsilie, het Leo die onderwerping van twee van die oorlewende rebelle-kardinale aanvaar en hulle as priesters ontvang terwyl hulle 'n voorbereide verklaring van berou en verwerping van hul dade teen die

pousdom gelees het. Daar word berig dat duisende mense na die Vatikaan gestroom het om hierdie gebeurtenis te aanskou en om te “verlustig oor hierdie skouspel van vernedering”.

Sekerlik “dié wat op die aarde woon [verheug] oor” die dood van die rebellie teen ongebreidelde pouslike mag. Die idee van konstruktiewe hervormings was inderdaad dood, en nou was die mag van die pous groter as aan die begin. Ook, aangesien biskoppe die druk van boeke sou moes goedkeur, mag die mense nooit 'n ander Bybel sien nie, aangesien Bybels reeds feitlik deur vorige dekrete vir die mense verbied is. Etlike maande na die sluiting van die Vyfde Lateraanse Konsilie het Martin Luther sy Vyf-en-negentig stellings aan die deur van die Kasteelkerk in Wittenberg vasgespyker. Luther se tesse is gepubliseer in reaksie op die kerk se versuim om te hervorm. Hulle is op Allerheiligedag, 1517, aan die deur vasgespyker toe pelgrims na Wittenberg gegaan het vir aflate. 'n Voorbeeld van die belangrikheid wat die Kerk op die insameling van aflate geplaas het, word gevind in die prediking van manne soos Johann Tetzel, wat meer hoogdrawend as 'n hedendaagse evangelis was om geld te vra. Hy het aansprake gemaak soos dat aflate die sondaar “skoner maak as wanneer hy uit die doop uitkom”, dat “die kruis van die verkoper van aflaat soveel krag het as die kruis van Christus” en dat aflate die sondaar “skoner maak as Adam voorheen. die sondeval”. Daar word aangehaal dat hy gesê het: “Luister na die stemme van jou dierbare afgestorwe familieleden en vriende wat jou smeek en sê: ‘Jy is jammer vir ons, kry ons jammer. Ons is in ontsettende kwelling waaruit jy ons vir 'n pikkie kan loskoop’” en “sodra die muntstuk in die kis lui, spuit die siel uit die vuur”. Tetzel het so ongewild onder die mense geraak dat hy uit vrees vir volksgeweld in die Dominikaanse klooster by Leipzig moes wegkruip. Dit was in hierdie klooster, tydens Luther se debat in die stad met Johann Eck oor die onderwerp van “indulgences”, dat hy gesterf het” (Who's Who p.667, van <http://www.christchurchreformed.com>).

“Indulgences” in die laaste eeu van die Middeleeue is gegee vir allerhande welwillende doeleindes, kruistogte teen die Turke, die bou van kerke en hospitale, in verband met oorblyfsels, vir die herbou van 'n dorp wat deur brand verlate is, soos Bruex, vir brûe en vir die herstel van dyke. Die voordele is ontvang deur die betaling van geld en 'n gedeelte van die kwitansies, van 33% tot 50%, sou na Rome gaan. Die gebied wat hoofsaaklik, kan ons amper uitsluitlik sê, vir sulke ondernemings gewerk het, was beperk tot die Germaanse volke van die vasteland van Switserland en Oostenryk tot Noorweë en Swede. Engeland, Frankryk en Spanje is skaars deur die verkeer geraak” (Schaff, History of the Christian Church). Die Rooms-Katolieke Kerk het “indulgences “ gebruik om die Christene van die Germaanse nasies te plunder . Vir Rome was Luther se tesse 'n ekonomiese argument. Vir Luther was hulle teologies. Rome was besig om betalings te neem toe Jesus Christus reeds die betaling gemaak het; Rome het ingepalm vir God se gratis gawe; Rome het mense skuldig laat voel omdat hulle nie genoeg gedoen het nie, terwyl Jesus dit reeds gedoen het vir diegene wat op Hom vertrou. “Daar is geen rede om te glo dat [Leo X] ooit die morele dimensies van die krisis wat tydens sy pontifikaat ontplof het, ten volle waardeur het nie; dit lyk asof hy dit eerder as 'n tydelike onderbreking van sy fondsinsamelingstrategie beskou het” (Idiots Guide to the Popes and the Papacy, 156, van die webwerf by <http://www.christchurchreformed.com>).

Leo X, die di Medici-pous, het byna vier jaar lank die 5de Lutherse Raad voorgesit, en gedurende daardie tyd was Italië en al die ondersteuners van die pousdom verheug. As dit nie vir Martin Luther was nie, was alle opposisie teen die pousdom in hierdie tyd gesmoor. Die kinders van Israel sou nie die Woord van God hê nie, maar sou eerder onderdruk bly deur die

tirannie van die Roomse Kerk en die Joodse geldmag. Hier blyk dit dat Israel en Juda dood in die strate lê terwyl die magte van die teëstander geseëvier het.

Terwyl ons nou met Comparet kan saamstem dat hierdie tydperk van die 5de Lateraanse Konsilie 'n tydperk was waar die twee getuies - Israel en Juda - voor die dier neergeval het, miskien is dit net een van die twee getuies, Juda. Miskien gebeur die ander een, vir Efraim as verteenwoordigend van Israel, net veertig jaar later. Want daar is 'n ander tydperk, 'n bietjie later in Engeland, waar dit ook gelyk het asof die Rooms Katolieke Kerk die oorhand sou kon kry oor die ware heiliges van God, en dit verdien beslis om hier vermeld te word. Dit was die losbandigheid van Henry die 8ste wat Engeland laat wegbreek het van die pouse van Rome. Tog het onder sy opvolger, Edward die 6de, 'n baie jong heerser wat gesterf het na 'n siekte op 15-jarige ouderdom, wat toe hy siek geword het, saam met sy regentskapraad, wat meestal Protestants was, 'n plan vir opvolging opgestel het wat 'n poging was om te verhoed dat sy halfsuster Mary die troon verkry, en die land na die Roomse Katolisisme terug te gee. Die plan het sy niggie Jane Gray as sy erfgenaam genoem, maar die plan het misluk en Mary het in elk geval die troon opgevolg, nadat Jane Gray vir 'n skamele nege dae regeer het.

Mary het haar kort en onstuimige bewind op 37-jarige ouderdom begin en in Londen aangekom te midde van 'n toneel van groot blydskap. Weereens, met 'n oorwinning van Katolisisme oor die Hervorming, "jubel hulle wat op die aarde woon oor" die onderwerping van die Kinders van Israel aan die aardse mag van die Pous. Na die wanorde wat geskep is deur Edward VI se afsterwe van die opvolging aan Jane Grey, was Mary se eerste daad om die Protestantse

wetgewing van haar broer, Edward VI, te herroep, wat Engeland in 'n fase van ernstige godsdienstige vervolging geslinger het. Mary het 'n proklamasie uitgereik dat sy nie enige van haar onderdane sou verplig om haar godsdienste te volg nie, maar teen die einde van September is toonaangewende hervormende kerkmanne, soos John Bradford, John Rogers, John Hooper, Hugh Latimer en Thomas Cranmer gevange geneem. Dit is gedoen in haar eerste Parlement, in Oktober van 1553. Nog een van Mary se eerste optrede as Koningin was om die vrylating van die Rooms-Katolieke Hertog van Norfolk en Stephen Gardiner uit gevangenskap in die Tower of London, sowel as haar bloedverwant Edward Courtenay te beveel. Haar primêre doel was die hervestiging van Katolisisme in Engeland, iets waartoe sy heeltewel toegewyd was. Terwyl Edward koning was, het hy haar herhaaldelik geteister om Katolisisme op te gee, en sy het onwrikbaar geweier. Haar vervolgings het meer gekom uit 'n begeerte na wat sy as reinheid in geloof beskou het as uit wraak, maar tog is byna 300 mense, insluitend voormalige aartsbiskop van Canterbury, Thomas Cranmer en baie van die mees prominente lede van die samelewing, op die brandstapel verbrand vir dwaalleer, wat Mary die bynaam, "Bloody Mary" (britannia.com en en.wikipedia.org) laat verdien het. Die kerkleer is herstel in die vorm wat dit in 1539 was.

Die Engelse Kerk het amptelik in 1554 na Rome teruggekeer, ingevolge 'n ooreenkoms met Pous Julius III. Onder die dwaalleerwette is talle Protestante in die Mary-ian-vervolgings tereggestel. Baie ryk Protestante, insluitend John Foxe, het ballingskap gekies, en ongeveer 800 van hulle het die land verlaat. Die eerste teregstellings het oor 'n tydperk van vyf dae vroeg in Februarie 1555 plaasgevind: John Rogers op 4 Februarie, Laurence Saunders op 8 Februarie, en Rowland Taylor en John Hooper op 9 Februarie. Die gevangene aartsbiskop van Canterbury,

Thomas Cranmer, was gedwing om te kyk hoe biskoppe Ridley en Latimer op die brandstapel verbrand word. Cranmer het teruggetrek, Protestantse teologie verwerp en weer by die Katolieke geloof aangesluit. Onder die normale proses van die wet moes hy as 'n berouvolle vrygespreek gewees het. Mary het egter geweier om hom uit te wys. Op die dag van sy verbranding het hy sy herroeping dramaties teruggetrek. Altesaam 283 mense is tereggestel, die meeste deur verbranding. Die brande was so ongewild dat selfs een van haar man se eie kerklike personeel hulle veroordeel het. Sy was getroud met prins Philip van Spanje. Philip se raadgewer, Simon Renard, het hom gewaarsku dat sulke "wrede afdwinging" "opstand kan veroorsaak". Mary het volgehou met die beleid, wat tot haar dood voortgeduur het. Haar beleid het anti-Katolieke en anti-Spaanse gevoel onder die Engelse mense vererger.

Koningin Mary is op 17 November 1558 op die ouderdom van 42 aan 'n griep-epidemie dood. Dit het drie-en-'n-half jaar se vervolging en teregstellings van Protestante beëindig. Die slagoffers van die vervolgings is as martelare vereer. Gedurende hierdie tydperk het dit gelyk of Engeland Katoliek kan bly, en dus onder die heerskappy van die Pous. Mary se man, Philip, het probeer om 'n plan te beraam wat sou verhoed dat Edward die 6de en Mary se ander halfsuster slaag, maar hy het misluk. Elizabeth I het die troon betree en Engeland het na Protestantisme teruggekeer, hierdie keer permanent.

15 EN die sewende engel het geblaas, en daar was groot stemme in die hemel wat sê: Die koninkryke van die wêreld het die eiendom van onse Here geword en van sy Christus, en Hy sal as Koning heers tot in alle ewigheid. 16 En die vier-en-twintig ouderlinge wat voor God op hulle trone sit, het op hulle aangesig geval en God aanbid 17 en gesê: Ons dank U, Here God, Almagtige, wat is en wat was en wat kom, dat U u groot mag aangeneem en as koning geheers

het. 18 En die nasies was vertoornd, en u toorn het gekom en die tyd van die dode om geoordeel te word en om die loon te gee aan u diensknegte, die profete, en aan die heiliges en aan die wat u Naam vrees, klein en groot, en om die verderwers van die aarde te verderf.”

Alhoewel dit nog lank nie verby was nie, het die sukses van die Protestante oor die Roomse Kerk die opkoms tot wêreldhegemonie van die Christelike Saksiese volke verseker, wat die ware koninkryk van God uitmaak. Nou besit ons die koninkryk van God op aarde permanent, maar ons is ook onder baie ander profesieë wat nog vervul moet word, en ons finale herstel kom nie voordat Babilon uiteindelik val nie. Dit sal breedvoerig in latere hoofstukke van die Openbaring bespreek word.

“19 En die tempel van God het in die hemel oopgegaan, en sy verbondsark is in sy tempel gesien, en daar was weerligte en stemme en donderslae en aardbewing en groot hael.”

Die simboliek van die Verbondsark is 'n versekering dat hierdie mense wat Christene is en die getuienis van die Evangelie dra, daardie selfde mense is wat saam met Moses in die Eksodus was en veertig jaar in die woestyn rondgedwaal het. Die volmaakte harmonie van hierdie Skrifte met die geskiedenis behoort al die idees van die futuriste uit die weg te ruim, en dit – ons bid – sal selfs duideliker gemaak word na bespreking van die volgende twee hoofstukke van die Openbaring.